

TESSA DARE

ΠΩΣ ΝΑ ΞΕΚΙΝΗΣΕΙΣ ΕΝΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟ

μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

«Θέλεις να με φιλήσεις;»

«Ναι. Αυτό είπα».

«Τώρα. Εδώ».

Ένευσε καταφατικά. «Αυτή ήταν η ιδέα».

«Μα... γιατί;»

Φάνηκε να τον διασκεδάζει η ερώτηση. «Για τους συνήθεις λόγους».

«Για να με πείσεις, υποθέτω. Νομίζεις ότι είναι εύκολο να με μεταπείσεις. Μια δόση από το αρρενωπό ελιξίριο των χειλιών σου και θα διαλυθεί κάθε αμφιβολία μου. Αυτό είναι;»

Κοίταξε μακριά και μετά κάρφωσε το βλέμμα του στο δικό της. «Θα σε φιλήσω, Σάρλοτ, επειδή πιστεύω ότι θα το απολαύσω. Και επειδή πιστεύω ότι θα το απολαύσεις και εσύ».

Η σιγανή φωνή του της προκαλούσε μια περίεργη αναστάτωση.

«Φαίνεσαι πολύ σίγουρος για τον εαυτό σου, λόρδε μου».

«Κι εσύ, δεσποινίς Χάιγουντ, φαίνεται ότι προσπαθείς να κερδίσεις χρόνο».

«Προσπαθώ να κερδίσω χρόνο; Αυτό είναι ανοησία. Δεν προσπαθώ να κερδίσω...»

Υψωσε το φρύδι του δύσπιστα.

«Εντάξει». Της είχαν τελειώσει οι δικαιολογίες. Σήκωσε το κεφάλι της ηττημένη. «Πολύ καλά. Κάνε το χειρότερό σου».

*Στις τρεις συμπαντικές γατούλες μου – τις δύο
γεροντοκόρες αδελφές και τον αμετανόητο αλήτη που
εμφανίστηκε μια νύχτα για να ταραξεί τη γαλήνη τους.
Παρόλο που κάθεστε στο πληκτρολόγιό μου και χύνετε
τον καφέ μου πάνω στο γραφείο, οι αγκαλιές και το
γουργουρητό σας με αποζημιώνουν με το παραπάνω.*

Κεφάλαιο 1

Νότιγχαμσαϊρ, Φθινόπωρο 1819

Ο άντρας με τα μαύρα έστριψε στον διάδρομο και η Σάρλοτ Χάιγουντ τον ακολούθησε.

Κρυφά βέβαια, δεν έπρεπε να τη δει κανείς.

Έφτασε στα αφτιά της το ανεπαίσθητο κλικ μιας πόρτας που έκλεισε κάπου πιο κάτω στην αριστερή πλευρά του διαδρόμου. Αν δεν την απατούσε η μνήμη της, ήταν η πόρτα της βιβλιοθήκης του σερ Βέρνον Πάρκχαρστ.

Κοντοστάθηκε στην εσοχή του τοίχου και σκέφτηκε τις επιλογές της.

Για την υψηλή κοινωνία της Αγγλίας, η Σάρλοτ ήταν μια εντελώς ασήμαντη κοπέλα. Το να ενοχλήσει έναν μαρκήσιο, που επιπλέον δεν της είχαν συστήσει, ήταν τεράστια αναίδεια. Όμως η αναίδεια ήταν προτιμότερη από την εναλλακτική ενός ακόμα χρόνου γεμάτου σκάνδαλα και δυστυχία.

Στ' αφτιά της έφτανε η μουσική από την αίθουσα χορού. Οι πρώτες νότες μιας καντρίλιας. Αν ήθελε να δράσει, έπρεπε να το κάνει τώρα. Πριν προλάβει να αλλάξει γνώμη, η Σάρλοτ διέσχισε τον διάδρομο στις μύτες των ποδιών της και ακούμπησε το χέρι της στο πόμολο.

Οι έκτακτες καταστάσεις απαιτούσαν έκτακτα μέτρα.

Άνοιξε την πόρτα και ο μαρκήσιος σήκωσε αμέσως το κεφάλι του. Στεκόταν πίσω από το γραφείο και ήταν μόνος.

Και τέλειος.

Με το τέλειος δεν εννοούσε όμορφος, παρόλο που ήταν πράγματι όμορφος. Έντονα ζυγωματικά, τετράγωνο πιγούνι και μια μύτη τόσο ίσια που ο Θεός θα πρέπει να την είχε σχεδιάσει με χάρακα. Αλλά και καθετί πάνω του ήταν τέλειο. Η κορμωστασιά του, το παρουσιαστικό του, τα σκούρα πυκνά μαλλιά του. Ο επιβλητικός αέρας του που γέμιζε το δωμάτιο.

Παρά τη νευρική της, την έτρωγε η περιέργεια. Κανένας άνθρωπος δεν ήταν τέλειος. Όλοι είχαν ελαττώματα. Και αν τα ελαττώματα δεν ήταν φανερά, σήμαινε ότι κρύβονταν βαθιά μέσα του.

Πάντα τη συνέπαιρναν τα μυστήρια.

«Μην ανησυχείτε», είπε κλείνοντας την πόρτα πίσω της. «Ήρθα να σας σώσω».

«Να με σώσεις». Η σιγανή, πλούσια φωνή του γλίστρησε πάνω της σαν μαλακό δέρμα. «Από;...»

«Ω, από πολλά. Κυρίως από την ταλαιπωρία και την ντροπή. Όμως τα σπασμένα κόκαλα δεν είναι και εντελώς απίθανο σενάριο».

Έκλεισε ένα από τα συρτάρια του γραφείου. «Έχουμε συστηθεί;»

«Όχι, λόρδε μου». Θυμήθηκε καθυστερημένα να υποκλιθεί. «Εγώ βέβαια ξέρω ποιος είστε. Όλοι ξέρουν ποιος είστε. Είστε ο Πιρς Μπράντον, ο μαρκήσιος του Γκράνβιλ».

«Την τελευταία φορά που το έλεγξα ήμουν πράγματι».

«Κι εγώ είμαι η Σάρλοτ Χάιγουντ. Των Χάιγουντ που δεν έχετε κανέναν λόγο να γνωρίζετε. Εκτός και αν διαβάζετε τον

Φλύαρο, που μάλλον δεν το κάνετε». *Θεέ μου, ελπίζω να μην το κάνετε.* «Η μία από τις αδελφές μου είναι η σύζυγος του λόρδου Πέιν», συνέχισε. «Ίσως να την έχετε ακούσει. Της αρέσουν τα πετρώματα. Η μητέρα μου είναι ανυπόφορη».

Έπειτα από μια μικρή παύση χαμήλωσε το κεφάλι του. «Γοητευμένος».

Παραλίγο να βάλει τα γέλια. Καμία άλλη απάντηση δεν θα ακουγόταν τόσο ανειλικρινής. «Γοητευμένος», με τίποτα. Αναμφίβολα η πιο ειλικρινής απάντηση θα ήταν «άναυδος», αλλά ήταν πολύ ευγενής για να πει κάτι τέτοιο.

Σε μία ακόμα επίδειξη καλών τρόπων, της έδειξε τον καναπέ, προσκαλώντας τη να καθίσει.

«Όχι, σας ευχαριστώ. Πρέπει να επιστρέψω στον χορό πριν γίνει αντιληπτή η απουσία μου. Και δεν τολμώ να τσαλακώσω τις φούστες μου». Πέρασε τις παλάμες της πάνω από το ύφασμα του ροζ φορέματός της. «Δεν θέλω να σας ενοχλήσω, ήρθα να σας πω κάτι». Ξεροκατάπιε. «Δεν θέλω να σας παντρευτώ».

Το ήρεμο βλέμμα του περιπλανήθηκε αργά από το κεφάλι μέχρι τα παπούτσια της. «Απ' ό,τι φαίνεται περιμένεις να νιώσω ανακούφιση».

«Μα... ναι. Όπως κάθε κύριος στη θέση σας. Βλέπετε, η μητέρα μου είναι διάσημη για τις απόπειρές της να με ρίχνει στον δρόμο ευγενών αντρών. Είναι πραγματικά δημόσιος εξευτελισμός. Ίσως έχετε ακούσει τη φράση “Η Απελπισμένη Ντεμπιτάντ”».

Πόσο απεχθανόταν ακόμα και να προφέρει αυτές τις λέξεις! Την ακολουθούσαν όλη τη σεζόν σαν μαύρο, αποπνικτικό σύννεφο.

Κατά τη διάρκεια της πρώτης τους εβδομάδας στο Λονδίνο την περασμένη άνοιξη, εκείνη και η μητέρα της έκαναν βόλτα στο Χάιντ Παρκ απολαμβάνοντας το όμορφο απόγευμα. Μετά η

μητέρα της είχε δει τον κόμη του Άστιν να ιππεύει στα νότια του πάρκου. Θέλοντας να βεβαιωθεί ότι ο αριστοκράτης εργένης θα πρόσεχε την κόρη της, η κυρία Χάιγουντ την είχε σπρώξει στον δρόμο του, με αποτέλεσμα η ανυποψίαστη Σάρλοτ να πέσει στο χώμα, το άλογό του να σηκωθεί στα πίσω πόδια και τρεις άμαξες να συγκρουστούν.

Ο *Φλύαρος* στο επόμενο τεύχος του είχε δημοσιεύσει τη γελοιογραφία μιας κοπέλας που έμοιαζε εξαιρετικά με τη Σάρλοτ να πέφτει στην κίνηση εκθέτοντας το μπουστό της και τα γυμνά πόδια της, με τη λεζάντα: «Η ανοιξιιάτικη πανούκλα του Λονδίνου – Η Απελπισμένη Ντεμπιτάντ».

Αυτό ήταν. Είχε γίνει το επίκεντρο ενός σκανδάλου.

Χειρότερα και από σκάνδαλο· δημόσιος κίνδυνος. Για την υπόλοιπη σεζόν κανένας κύριος δεν τολμούσε να την πλησιάσει.

«Α», είπε, δείχνοντας να ενώνει τα κομμάτια του παζλ. «Εσύ είσαι ο λόγος που ο Άστιν περπατάει κουτσαίνοντας».

«Ήταν ατύχημα». Μόρφασε. «Αλλά όσο κι αν με πονάει να το παραδεχτώ, είναι πιθανό η μητέρα μου να με σπρώξει και στον δικό σας δρόμο. Ήθελα να σας πω να μην ανησυχείτε. Κανείς δεν περιμένει να αποδειχτούν αποτελεσματικές οι μηχανορραφίες της. Ειδικά εγώ. Θα ήταν παράλογο. Είστε μαρκήσιος. Και μάλιστα πλούσιος, ισχυρός και όμορφος».

Όμορφος, Σάρλοτ; Σοβαρά;

Γιατί, γιατί, γιατί το είχε πει φωναχτά αυτό;

«Και δεν έχω βλέψεις για κάτι περισσότερο από το μαύρο πρόβατο ή τον τρίτο γιο μιας οικογένειας», έσπευσε να συμπληρώσει. «Για να μην αναφέρω τη διαφορά της ηλικίας. Σίγουρα δεν ψάχνετε για ένα ταίριασμα Μάιος-Δεκέμβριος».

Ο λόρδος Γκράνβιλ μισόκλεισε τα μάτια του.

«Δεν εννοώ ότι είστε μεγάλος», συμπλήρωσε βιαστικά.

«Ούτε ότι είμαι πολύ νέα. Σίγουρα δεν θα ήταν Μάιος-Δεκέμβριος. Περισσότερο... Ιούνιος-Οκτώβριος. Ούτε καν Οκτώβριος. Τέλη Σεπτεμβρίου στη χειρότερη. Ούτε μια μέρα μετά τις 30 Σεπτεμβρίου». Έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της. «Τα έκανα μαντάρα, έτσι δεν είναι;»

«Μάλλον».

Η Σάρлот πλησίασε τον καναπέ και κάθισε βαριά. Τελικά μάλλον μπορούσε να καθίσει.

Εκείνος έκανε τον γύρο του γραφείου και κάθισε μπροστά, με το ένα πόδι να ακουμπάει σταθερά στο πάτωμα.

Άντε, πες το, είπε στον εαυτό της.

«Είμαι στενή φίλη της Ντέλια Πάρκχαρστ. Εσείς είστε φίλος του σερ Βέρνον. Είμαστε και οι δύο καλεσμένοι σε αυτό το σπίτι για τις επόμενες δύο εβδομάδες. Η μητέρα μου θα κάνει ό,τι περνάει από το χέρι της για να ενθαρρύνει μια σχέση μεταξύ μας. Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να αποφεύγουμε ο ένας τον άλλον». Χαμογέλασε προσπαθώντας να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα. «Αποτελεί γενικώς αποδεκτή αλήθεια πως ένας άντρας με τίτλο και περιουσία θα πρέπει να μένει μακριά μου».

Δεν γέλασε. Ούτε καν χαμογέλασε.

«Αυτό το τελευταίο... ήταν αστείο, λόρδε μου. Υπάρχει μια φράση από ένα μυθιστόρημα...»

«Περηφάνια και Προκατάληψη. Ναι, το έχω διαβάσει».

Και βέβαια. Και βέβαια το είχε διαβάσει. Είχε υπηρετήσει χρόνια ως διπλωμάτης. Μετά την παράδοση του Ναπολέοντα είχε συμμετάσχει στις διαπραγματεύσεις για το Συνέδριο της Βιέννης. Ήταν κοσμοπολίτης και μορφωμένος και πιθανότατα μιλούσε καμιά δεκαριά γλώσσες.

Η Σάρлот δεν είχε πολλές από τις δεξιότητες που θεωρούσε σημαντικές η υψηλή κοινωνία, αλλά είχε τις αρετές της. Ήταν

καλόκαρδη, ευθύς και μπορούσε να γελάει με τον εαυτό της. Και όταν μιλούσε έκανε τους άλλους να νιώθουν άνετα.

Αυτά τα ταπεινά χαρίσματα αποδεικνύονταν αναποτελεσματικά εκείνη τη στιγμή. Το ύφος και το διαπεραστικό μπλε βλέμμα του μαρκησίου του Γκράνβιλ την έκαναν να νιώθει σαν να μιλούσε σε ένα άγαλμα από πάγο. Δεν μπορούσε να τον ζεστάνει με τίποτα.

Κάπου εκεί μέσα βρισκόταν ένας άντρας με αίμα και σάρκα.

Του έριξε μια λοξή ματιά και προσπάθησε να τον φανταστεί σε μια στιγμή χαλάρωσης. Ξαπλωμένο στη δερμάτινη πολυθρόνα, με τα πόδια πάνω στο γραφείο. Χωρίς σακάκι και γιλέκο, με τα μανίκια του πουκαμίσου του σηκωμένα ως τον αγκώνα. Να διαβάζει την εφημερίδα του πίνοντας κατά διαστήματα από ένα ποτήρι με μπράντι. Με το λαξεμένο πιγούνι του καλυμμένο με γένια μιας ημέρας και τα πυκνά σκούρα μαλλιά του ανακατεμένα από...

«Δεσποινίς Χάιγουντ».

Ξαφνιάστηκε. «Ναι».

Έγειρε προς το μέρος της και χαμήλωσε τη φωνή του. «Σύμφωνα με την πείρα μου, οι καντρίλιες, παρόλο που φαίνονται ατελείωτες, κάποια στιγμή φτάνουν στο τέλος τους. Καλύτερα να επιστρέψεις στον χορό. Το ίδιο κι εγώ».

«Έχετε δίκιο. Θα φύγω πρώτη. Αν θέλετε, περιμένετε κάνα δεκάλεπτο πριν με ακολουθήσετε. Αυτό θα μου δώσει χρόνο να προφασιστώ μια δικαιολογία για να φύγω από τον χορό. Έναν πονοκέφαλο ίσως. Έχουμε βέβαια δύο ολόκληρες εβδομάδες μπροστά μας. Το πρωινό είναι εύκολο. Οι κύριοι τρώνε πάντα νωρίς κι εγώ δεν σηκώνομαι ποτέ πριν από τις δέκα. Το πρωί θα είστε απασχολημένος με τον σερ Βέρνον κι εμείς οι κυρίες θα γράφουμε επιστολές ή θα κάνουμε βόλτα στους κήπους. Οι μέρες δεν

θα είναι πρόβλημα. Το αυριανό δείπνο ωστόσο... φοβάμαι ότι θα είναι η σειρά σας».

«Η σειρά μου;»

«Να προσποιηθείτε ότι δεν μπορείτε να παραsteíte. Ή να κά-
νετε άλλα σχέδια. Δεν μπορώ να ισχυρίζομαι ότι έχω πονοκέφαλο
κάθε βράδυ, έτσι δεν είναι;»

Της άπλωσε το χέρι του κι εκείνη το έπιασε. Την τράβηξε από
τον καναπέ και την έφερε κοντά του.

«Είσαι σίγουρη ότι δεν σκοπεύεις να με παντρευτείς; Γιατί
σχεδιάζεις ήδη το πρόγραμμά μου σαν σύζυγος».

Η Σάρλοτ γέλασε νευρικά. «Τίποτα τέτοιο, πιστέψτε με. Ό,τι
και να υπονοήσει η μητέρα μου, δεν τρέφω τις ίδιες ελπίδες με
εκείνη. Δεν θα ταιριάζαμε. Είμαι πολύ νέα για εσάς».

«Ναι, το έκανες σαφές».

«Κι εσείς είστε υπόδειγμα ευπρέπειας».

«Ενώ εσύ είσαι... εδώ. Μόνη».

«Ακριβώς. Η καρδιά μου είναι εκτεθειμένη στα μάτια όλων,
ενώ η δική σας...»

«Βρίσκεται στο σύνθηες μέρος».

Η Σάρλοτ θα έλεγε θαμμένη κάπου στον Αρκτικό Κύκλο. «Το
θέμα είναι, λόρδε μου, ότι δεν έχουμε τίποτα κοινό. Θα ήμαστε
σαν ξένοι που μοιράζονται ένα σπίτι».

«Είμαι μαρκήσιος, έχω πέντε σπίτια».

«Καταλαβαίνετε τι εννοώ», είπε. «Θα ήταν η απόλυτη
αποτυχία».

«Μια ύπαρξη βυθισμένη στην ανία και τη δυστυχία».

«Αναμφίβολα».

«Θα ήμαστε υποχρεωμένοι να στηρίξουμε ολόκληρη τη σχέση
μας στην ερωτική συνεύρεση».

«Ε... ορίστε;»

«Εννοώ το κρεβάτι, δεσποινίς Χάιγουντ. Αυτό τουλάχιστον θα ήταν υποφερτό».

Το κοκκίνισμα απλώθηκε από το ντεκολτέ ως τις ρίζες των μαλλιών της. «Εγώ... Εσείς...»

Ενώ προσπαθούσε απεγνωσμένα να ξεμπερδέψει τη γλώσσα της, μια υποψία χαμόγελου σχηματίστηκε στα χείλη του.

Μπορεί να ήταν πράγματι; Μια ρωγμή στον πάγο;

Ένωσε την ανακούφιση να την πλημμυρίζει. «Νομίζω ότι με πειράζετε, λόρδε μου».

Το παραδέχτηκε με ένα ανασήκωμα των ώμων. «Εσύ το ξεκίνησες».

«Όχι βέβαια».

«Με αποκάλεσες γέρο και αδιάφορο».

Συγκράτησε ένα χαμόγελο. «Ξέρετε ότι δεν το εννοούσα έτσι».

Ω Θεέ μου. Αυτό ήταν πολύ άβολο. Αν ήξερε ότι του άρεσαν τα πειράγματα και μάλιστα ότι μπορούσε να τα δεχτεί, θα τον έβρισκε πολύ ελκυστικό.

«Δεσποινίς Χάιγουντ, είμαι ένας άντρας που δεν μπορεί να εξαναγκαστεί να κάνει τίποτα, πόσο μάλλον να παντρευτεί. Στην πολύχρονη θητεία μου ως διπλωμάτης συναναστράφηκα βασιλείς και στρατηγούς, δεσπότες και παρανοϊκούς. Τι από όλα αυτά σας κάνει να πιστεύετε ότι μπορεί να υποκύψω στις μηχανορραφίες μιας μητέρας;»

Αναστέναξε. «Το ότι δεν έχετε γνωρίσει τη δική μου».

Πώς μπορούσε να τον κάνει να αντιληφθεί τη σοβαρότητα της κατάστασης;

Ο λόρδος Γκράνβιλ δεν γνώριζε –και πιθανότατα δεν θα τον ένοιαζε καθόλου– ότι η Σάρλοτ δεν φοβόταν μόνο τα κουτσομπολιά και τις σκανδαλοθηρικές φυλλάδες. Εκείνη και η Ντέλια Πάρκχαρστ έλπιζαν να μη βρίσκονται στο Λονδίνο την επόμενη

σεζόν, ήθελαν να ταξιδέψουν στην Ευρώπη. Τα είχαν σχεδιάσει όλα: έξι χώρες, τέσσερις μήνες, δύο κολλητές φίλες, μία υπερβολικά χαλαρή συνοδός και κανένας αυστηρός γονιός.

Όμως πριν αρχίσουν να φτιάχνουν τις βαλίτσες τους έπρεπε να εξασφαλίσουν την έγκριση. Αυτές οι δύο εβδομάδες του φθινοπώρου που θα περνούσε στο σπίτι των Πάρκχαρστ ήταν η ευκαιρία της να αποδείξει στον σερ Βέρνον και τη λαίδη Πάρκχαρστ ότι οι φήμες για εκείνη δεν ήταν αληθείς. Ότι δεν ήταν μια αναίσχυντη κυνηγός πλούσιου συζύγου αλλά μια καλοαναθρεμμένη νεαρή κυρία και πιστή φίλη, την οποία μπορούσαν να εμπιστευτούν για να συντροφεύσει την κόρη τους στο ταξίδι στην Ευρώπη.

Η Σάρλοτ δεν έπρεπε να χάσει αυτή την ευκαιρία. Η Ντέλια βασιζόταν πάνω της. Και δεν μπορούσε να δει πάλι τα όνειρά της να γκρεμίζονται.

«Σας παρακαλώ, λόρδε μου. Αν συμφωνούσατε να...»

«Σας». Μέσα σε μια στιγμή η διάθεσή του άλλαξε. Το ψυχρό αριστοκρατικό ύφος του χάθηκε και γύρισε το κεφάλι του προς την πόρτα σε εγρήγορση.

Το άκουσε κι εκείνη. Βήματα στον διάδρομο. Πλησίαζαν.

Και ψιθυριστές φωνές έξω από την πόρτα.

«Οχι, όχι», είπε πανικόβλητη. «Δεν πρέπει να μας βρουν εδώ μαζί».

Δεν πρόλαβε να ξεστομίσει αυτές τις λέξεις, και εισέβαλε στη βιβλιοθήκη ένας ανεμοστρόβιλος.

Η Σάρλοτ δεν ήταν σίγουρη τι είχε συμβεί.

Το είχε βάλει στα πόδια μέσα στον πανικό της; Την είχε τραβήξει στην αγκαλιά του;

Τη μία στιγμή κοίταζε άφωνη και έντρομη το πόμολο της πόρτας που άνοιγε τρίζοντας και την επόμενη βρέθηκε στο κάθισμα

μπροστά στο παράθυρο της βιβλιοθήκης, κρυμμένη πίσω από τις βαριές βελούδινες κουρτίνες.

Κολλημένη στήθος με στήθος με τον μαρκήσιο του Γκράνβιλ.

Τον άντρα που ήθελε να αποφύγει με κάθε κόστος.

Ω Θεέ μου. Έσφιγγε στις χούφτες της τα πέτα του σακακιού του. Τα χέρια του ήταν ακουμπισμένα πάνω της – το ένα στη μέση της και το άλλο ανάμεσα στις ωμοπλάτες της. Το βλέμμα της ήταν καρφωμένο στην άψογη λευκή γραβάτα του.

Παρά την αμηχανία της στιγμής, η Σάρλοτ ορκίστηκε να μην κουνηθεί και να μην κάνει κανέναν ήχο. Αν τους έβρισκαν έτσι, δεν θα το άντεχε. Η μητέρα της θα κάρφωνε τα τακούνια της στον λόρδο Γκράνβιλ και δεν θα υποχωρούσε με τίποτα. Αυτό βέβαια αν η Σάρλοτ δεν πέθαινε πρώτα από την ντροπή της.

Ωστόσο, όσο περνούσαν τα δευτερόλεπτα, η πιθανότητα να τους ανακαλύψουν άρχισε να απομακρύνεται.

Δύο άτομα είχαν μπει στο δωμάτιο και δεν είχαν χάσει καθόλου χρόνο.

Οι ήχοι ήταν σιγανοί, ανεπαίσθητοι. Ψιθυριστά γέλια και θρόισμα από υφάσματα.

Ένα έντονο άρωμα ερχόταν σε κύματα, διαπερνώντας την κουρτίνα.

Σήκωσε το βλέμμα της για να δει την αντίδραση του Γκράνβιλ. Κοίταζε ευθεία μπροστά, απαθής σαν γλυπτό από πάγο.

«Νομίζεις ότι το πρόσεξε;» ψιθύρισε μια αντρική φωνή.

Και μια γυναικεία απάντησε βραχνά: «Σος, κάνε γρήγορα».

Ο τρόμος άρχισε να κυριεύει τη Σάρλοτ.

Και η κατάσταση επιδεινώθηκε από τους σιγανούς, ανησυχητικά υγρούς ήχους.

Θεέ μου, προσευχήθηκε κλείνοντας σφιχτά τα μάτια της, αγ μην είναι αυτό που νομίζω ότι είναι.

Οι προσευχές της δεν εισακούστηκαν.

Ακούστηκε ένας ρυθμικός ήχος. Ένα ρυθμικό τριξίμο που η Σάρλοτ υπέθεσε ότι προερχόταν από το γραφείο, τα πόδια του οποίου κουνιούνταν βίαια. Και πάνω που έπεισε τον εαυτό της ότι μπορούσε να το υπομείνει...

Ξεκίνησαν τα βογκητά.

Το ανθρώπινο σώμα είναι πολύ παράξενο, σκέφτηκε. Ο άνθρωπος είχε βλέφαρα που τα έκλεινε όταν ήθελε να σταματήσει να βλέπει. Έκλεινε τα χείλη του όταν ήθελε να αποφύγει μια δυσάρεστη γεύση. Όμως δεν μπορούσε να αποφύγει τους ήχους.

Δεν μπορούσε να κλείσει τα αφτιά του. Όχι χωρίς να χρησιμοποιήσει τα χέρια του, και η Σάρλοτ δεν τολμούσε να κουνήσει τα δικά της. Το κάθισμα του παραθύρου ήταν πολύ στενό. Αρκούσε η παραμικρή κίνηση, για να κουνηθεί η κουρτίνα και να αποκαλυφθούν.

Δεν είχε άλλη επιλογή από το να τα ακούσει όλα. Ακόμα χειρότερα, ήξερε ότι τα άκουγε και ο λόρδος Γκράνβιλ. Σίγουρα άκουγε κι εκείνος κάθε τριξίμο του γραφείου, κάθε ζωώδες γρύλισμα.

Και ύστερα από λίγο, κάθε παθιασμένο βογκητό.

«Αχ!»

Γρύλισμα.

«Οχ!»

Γρύλισμα.

«Ιιι!»

Για όνομα του Θεού. Αυτή η γυναίκα αναστέναζε από ηδονή ή έκανε εξάσκηση στα φωνήεντά της;

Προσπάθησε να καταπνίξει ένα πονηρό γελάκι που πήγε να σχηματιστεί στα χείλη της, αλλά μάταια.

Μάλλον έφταιγε η νευρικότητα που ένιωθε ή ο απόλυτος παραλογισμός της κατάστασης. Όσο περισσότερο έλεγε στον εαυτό

της να μη γελάσει, όσο θύμιζε στον εαυτό της τον κίνδυνο που διέτρεχε η φήμη της και το ταξίδι της με την Ντέλια, τόσο πιο έντονη γινόταν η επιθυμία της να βάλει τα γέλια.

Δάγκωσε το εσωτερικό του μάγουλού της. Πίεσε τα χείλη της μεταξύ τους σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να το συγκρατήσει. Αλλά παρά τις προσπάθειες της οι ώμοι της άρχισαν να τραντάζονται από τους σπασμούς.

Οι εραστής επιτάχυναν τον ρυθμό τους μέχρι που ο ήχος μετατράπηκε σε ένα έντονο σκυλίσιο κλαψούρισμα. Ο άγνωστος άντρας έφτασε ένα βραχνό κρεσέντο.

«Γκρραααχ».

Η Σάρλοτ έχασε τη μάχη και ξέσπασε σε γέλια.

Και όλα θα είχαν χαθεί αν ο λόρδος Γκράνβιλ δεν έβαζε το χέρι του στο πίσω μέρος του κεφαλιού της. Με μια κίνηση του χεριού του κόλλησε το πρόσωπό της στο στήθος του, πνίγοντας τα γέλια της μέσα στο γλέκο του.

Την κρατούσε σφιχτά ενώ οι ώμοι της τραντάζονταν και τα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της, περιορίζοντας την έκρηξη σαν στρατιώτης που πέφτει πάνω σε χειροβομβίδα.

Ήταν ο πιο παράξενος εναγκαλισμός που είχε βιώσει ποτέ αλλά και αυτός που χρειαζόταν περισσότερο από κάθε άλλον.

Και τότε, ευτυχώς, τέλειωσαν όλα.

Για λίγες στιγμές οι εραστής αντάλλαξαν ψιθύρους αποχωρισμού και φιλιά. Ό,τι ρούχο είχαν πετάξει στην άκρη μαζεύτηκε και ξαναμπήκε στη θέση του. Η πόρτα άνοιξε και έκλεισε. Μόνο ένα ανεπαίσθητο άρωμα αιωρούνταν στον αέρα.

Δεν ακουγόταν κανένας ήχος εκτός από ένα δυνατό χτυποκάρδι.

Συνειδητοποίησε ότι ήταν η καρδιά του λόρδου Γκράνβιλ.

Προφανώς δεν ήταν θαμμένη κάπου στον Αρκτικό Κύκλο.

Πήρε μια βαθιά, απότομη ανάσα και ύστερα εξέπνευσε.

Η Σάρλοτ δεν ήξερε πού να κοιτάξει και τι να πει. Σκούπισε τα μάτια της και ίσωσε το μπροστινό μέρος του φορέματός της με τα χέρια της. Τα μαλλιά της είχαν δεχτεί το χειρότερο πλήγμα.

Ο λόρδος Γκράνβιλ ξερόβηξε.

Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν.

«Να τολμήσω να πιστέψω ότι είσαι πολύ αθώα για να καταλάβεις τι ακριβώς συνέβη;» τη ρώτησε.

Τον κοίταξε. «Υπάρχει η αθωότητα και υπάρχει και η άγνοια. Μπορεί να είμαι αθώα αλλά δεν είμαι αφελής».

«Αυτό φοβόμουν».

«Ο φόβος είναι η καταλληλότερη λέξη», είπε ανατριχιάζοντας. «Ήταν φριχτό... τρομακτικό».

Τράβηξε τη μανσέτα του. «Δεν χρειάζεται να μιλήσουμε άλλο γι' αυτό».

«Όμως θα το σκεφτόμαστε. Θα μας στοιχειώνει. Έχει αποτυπωθεί στη μνήμη μας. Σε δέκα χρόνια από σήμερα μπορεί να έχουμε παντρευτεί και οι δύο με άλλους ανθρώπους και να ζούμε ευτυχισμένες ζωές. Αλλά μια μέρα θα συναντηθούμε τυχαία σε κάποιο κατάστημα ή στο πάρκο και» –έκανε στράκα με τα δάχτυλά της– «οι σκέψεις μας θα τρέξουν αμέσως σε αυτό το κάθισμα μπροστά στο παράθυρο».

«Ειλικρινά σκοπεύω να σβήσω αυτό το περιστατικό από τη μνήμη μου για πάντα. Προτείνω να κάνεις το ίδιο». Τράβηξε λίγο την κουρτίνα. «Είμαστε ασφαλείς τώρα».

Βγήκε πρώτος κατεβαίνοντας το μεγάλο σκαλί. Ήταν ακόμη εντυπωσιασμένη με την ταχύτητα με την οποία είχε καταφέρει να τους κρύψει. Τα αντανακλαστικά του ήταν αξιοθαύμαστα.

Βρήκε το κορδόνι και άρχισε να στερεώνει τη μία κουρτίνα στο πλάι. Η Σάρλοτ μάζεψε τις φούστες της και ετοιμάστηκε να κατέβει.

«Περίμενε μια στιγμή», της είπε. «Θα σε βοηθήσω».

Όμως είχε αρχίσει ήδη να κινείται και το υποτιθέμενο γεμάτο χάρη βήμα της μετατράπηκε σε ένα αδέξιο παραπάτημα. Ο λόρδος Γκράνβιλ όρμησε για να την πιάσει και όταν ξαναβρήκε την ισορροπία της βρισκόταν πάλι στην αγκαλιά του.

Μέσα στα δυνατά, προστατευτικά μπράτσα του.

«Σ' ευχαριστώ», είπε, νιώθοντας δέος. «Για άλλη μια φορά».

Χαμήλωσε το βλέμμα του και την κοίταξε, και στα χείλη του υπήρχε πάλι αυτή η υποψία πονηρού χαμόγελου. «Για γυναίκα που δεν θέλεις καμία σχέση μαζί μου, πέφτεις στην αγκαλιά μου με ανησυχητική συχνότητα».

Απομακρύνθηκε κοκκινίζοντας.

«Δεν θα ήθελα να δω πώς συμπεριφέρεσαι σε έναν άντρα που θαυμάζεις», της είπε.

«Με αυτόν τον ρυθμό δεν θα έχω την ευκαιρία να θαυμάσω κανέναν».

«Μη λες ανοησίες». Έπιασε το κορδόνι της κουρτίνας από το πάτωμα. «Είσαι νέα και όμορφη και διαθέτεις ευφυΐα και ζωντάνια. Αν ένα περιστατικό με μπερδεμένα γκέμια κάνει όλους τους θερμόαιμους άντρες να σε αποφεύγουν, φοβάμαι για το μέλλον αυτής της χώρας. Η Αγγλία θα είναι καταδικασμένη».

Η Σάρλοτ ένωσε μια ζεστασιά μέσα της. «Αυτό είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σας, λόρδε μου».

«Δεν είναι θέμα ευγένειας, μια απλή παρατήρηση κάνω».

«Ωστόσο εγώ...» Η Σάρλοτ πάγωσε. «Θεέ μου».

Τους είχαν ανακαλύψει. Η πόρτα της βιβλιοθήκης ήταν ορθάνοιχτη.

Ο Έντμουντ Πάρκχαρστ, ο οχτάχρονος γιος και κληρονόμος του τίτλου του βαρόνου, στεκόταν στην πόρτα χλωμός και κοίταζε με γουρλωμένα μάτια.

«Ω, εσύ είσαι». Πίεσε ανακουφισμένη το χέρι της στο στήθος

της. «Έντμουντ, γλυκέ μου, θα έπρεπε να είσαι στο κρεβάτι σου».

«Άκουσα θορύβους», είπε το αγόρι.

«Δεν ήταν τίποτα», τον διαβεβαίωσε η Σάρλοτ πλησιάζοντας και γονατίζοντας για να τον κοιτάξει στα μάτια. «Ήταν η φαντασία σου».

«Άκουσα θορύβους», επέμεινε εκείνος. «Άσχημους θορύβους».

«Όχι, όχι. Τίποτα κακό δεν συνέβη. Απλώς... παίζαμε ένα παιχνίδι».

«Τότε γιατί έκλαιγες;» Το αγόρι έδειξε τον λόρδο Γκράνβιλ που κρατούσε στα χέρια του το κορδόνι της κουρτίνας. «Και γιατί αυτός ο παράξενος άντρας κρατάει σχοινί;»

«Ω, αυτό; Δεν είναι σχοινί. Και δεν είναι κάποιος παράξενος άντρας. Είναι καλεσμένος του πατέρα σου. Ήρθε το απόγευμα».

«Έλα, θα σου δείξω». Ο μαρκήσιος πλησίασε τεντώνοντας τη βελούδινη κοτσίδα. Αναμφίβολα έλπιζε να καθησυχάσει το παιδί. Δεν σκέφτηκε ότι ένας ψηλός, επιβλητικός άντρας δεν ήταν σε θέση να ηρεμήσει ένα τρομαγμένο παιδί που δεν τον είχε δει ποτέ πριν.

Το αγόρι οπισθοχώρησε φωνάζοντας με όλη του τη δύναμη: «Βοήθεια! Βοήθεια! Φόνος!»

«Όχι, Έντμουντ. Δεν συμβαίνει...»

«ΦΟΝΟΣ!» φώναξε τρέχοντας στον διάδρομο. «ΦΟΝΟΣ!»

Η Σάρλοτ κοίταξε τον Γκράνβιλ. «Μη στέκεσαι έτσι. Πρέπει να τον σταματήσουμε».

«Θα μπορούσα να τον ρίξω κάτω στον διάδρομο, αλλά κάτι μου λέει ότι αυτό δεν θα βοηθήσει».

Μέσα σε ένα λεπτό, ο σερ Βέρνον, ο οικοδεσπότης τους, εμφανίστηκε στη βιβλιοθήκη ανήσυχος, ακολουθούμενος από το χειρότερο άτομο που μπορούσε να βρεθεί εκείνη τη στιγμή: τη μητέρα.

«Σάρλοτ», την επέπληξε. «Σε έψαχνα παντού. Εδώ ήσουν;»

Ο σερ Βέρνον ηρέμησε τον γιο του. «Τι συνέβη, αγόρι μου;»

«Άκουσα θορύβους. Σαν να σκότωναν κάποιον». Το αγόρι τέντωσε το χέρι του και έδειξε με το δάχτυλο. «Αυτοί τους έκαναν».

«Δεν ακούστηκε κανένας θόρυβος», είπε η Σάρλοτ.

«Προφανώς το αγόρι μπερδεύτηκε», πρόσθεσε ο λόρδος Γκράνβιλ.

Ο σερ Βέρνον ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Έντμουντ. «Πες μου τι ακριβώς άκουσες».

«Ήμουν πάνω», είπε το αγόρι. «Στην αρχή ακούστηκε ένας θόρυβος σαν τριξιμο. *Ικ, ικ, ικ, ικ*».

Η Σάρλοτ ένιωσε να σβήνει καθώς το αγόρι επιδόθηκε σε μια αλλόκοτη αναπαράσταση κάθε παθιασμένου ήχου που είχε ακουστεί το τελευταίο τέταρτο. Κάθε αναστεναγμού, λυγμού και βογκητού. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία για τη φύση της δραστηριότητας που είχε ακούσει το αγόρι. Και τώρα όλοι θα συμπεραίναν ότι ήταν η Σάρλοτ και ο μαρκήσιος που είχαν επιδοθεί σε αυτήν.

Ενώ γρύλιζαν.

Και χρησιμοποιούσαν σχοινιά.

Δεν θα μπορούσε να φανταστεί αυτή τη σκηνή ούτε στους χειρότερους εφιάλτες της.

«Μετά ακούστηκε ένα τρομερό γρύλισμα και άκουσα μια γυναίκα να ουρλιάζει. Έτσι κατέβηκα τρέχοντας να δω τι συμβαίνει». Έστρεψε το τεντωμένο δάχτυλό του προς το κάθισμα στο παράθυρο. «Εκεί κάθονταν μαζί».

Ο σερ Βέρνον ήταν φανερά αναστατωμένος.

«Λοιπόν», είπε η μητέρα. «Ελπίζω ότι ο λόρδος Γκράνβιλ σκοπεύει να μας δώσει εξηγήσεις».

«Με συγχωρείτε, κυρία μου, αλλά πώς ξέρουμε ότι δεν είναι η κόρη σας που οφείλει να δώσει εξηγήσεις;» Ο σερ Βέρνον κοίταξε τον λόρδο Γκράνβιλ. «Ακούγονται διάφορα στο Λονδίνο».

Η Σάρλοτ μόρφασε.

«Σερ Βέρνον, πρέπει να μιλήσουμε ιδιαιτέρως», είπε ο λόρδος Γκράνβιλ.

‘Όχι, όχι. Αυτό θα την καταδίκαιζε. Έπρεπε να μάθουν όλη την αλήθεια και μάλιστα αμέσως.

«Δεν είναι αλήθεια», δήλωσε. «Τίποτα από αυτά».

«Αποκαλείτε τον γιο μου ψεύτη, δεσποινίς Χάιγουντ;»

‘Όχι, απλώς...» Η Σάρλοτ πίεσε τη βάση της μύτης της. «Πρόκειται για παρεξήγηση. Δεν συνέβη τίποτα. Κανείς δεν δολοφονήθηκε ούτε δέχτηκε οποιαδήποτε επίθεση. Δεν υπήρχε σχοινί. Ο λόρδος Γκράνβιλ έδενε την κουρτίνα».

«Και γιατί δεν ήταν δεμένη η κουρτίνα;» ρώτησε ο σερ Βέρνον.

«Υπάρχει κάτι εκεί στο πάτωμα», είπε ο Έντμουντ.

Όταν σήκωσε το πεσμένο αντικείμενο, η καρδιά της Σάρλοτ σταμάτησε.

Ήταν μια καλτσοδέτα.

Μια κόκκινη καλτσοδέτα.

«Δεν είναι δική μου», επέμεινε η Σάρλοτ. «Δεν την έχω ξαναδεί ποτέ μου. Το ορκίζομαι».

«Και αυτό τι είναι;» ρώτησε ο Έντμουντ, γυρίζοντας την καλτσοδέτα από τη μέσα μεριά.

Στο εσωτερικό της ήταν κεντημένο ένα μοναδικό αρχικό.

Το γράμμα Σ.

Η Σάρλοτ αντάλλαξε φρενήρεις ματιές με τον λόρδο Γκράνβιλ.

Τι θα κάνουμε τώρα;

Η μητέρα της μίλησε δυνατά. «Δεν μπορώ να πιστέψω ότι ειδικά ο λόρδος Γκράνβιλ θα συμπεριφερόταν στην κόρη μου με αυτόν τον ελαίσχυντο και σοκαριστικό τρόπο».

Όχι, μητέρα.

«Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι ότι τον κυρίευσε το πάθος!» είπε δυνατά η μητέρα της και συμπλήρωσε ψιθυριστά ώστε να την ακούσει μόνο η Σάρλοτ: «Ποτέ άλλοτε δεν ήμουν τόσο περήφανε για σένα».

«Σε παρακαλώ, μητέρα. Κάνεις σκηνή».

Όμως αυτό ακριβώς ήθελε να κάνει η μητέρα της. Δεν θα έχανε την ευκαιρία να προκαλέσει σκάνδαλο, αν αυτό σήμαινε ότι θα πάντρευε την κόρη της με έναν μαρκήσιο.

Ω Θεέ μου. Η Σάρλοτ είχε προσπαθήσει να τον προειδοποιήσει, και τώρα οι χειρότεροι φόβοι της γίνονταν πραγματικότητα.

«Λέω την αλήθεια, μητέρα. Δεν συνέβη τίποτα».

«Δεν έχει σημασία», ψιθύρισε η μητέρα της. «Αυτό που έχει σημασία είναι ότι ο κόσμος θα πιστέψει ότι κάτι συνέβη».

Η Σάρλοτ έπρεπε να δράσει, και μάλιστα γρήγορα. «Δεν είναι δική μου η καλτσοδέτα! Φοράω και τις δύο καλτσοδέτες μου. Μπορώ να το αποδείξω». Έσκυψε και άρχισε να σηκώνει το στρίφωμα της φούστας της.

Η μητέρα της της χτύπησε τα χέρια με την κλειστή βεντάλια της. «Μπροστά σε άντρες; Δεν θα κάνεις τίποτα τέτοιο!»

Γιατί ήταν χειρότερο να αποδείξει ότι φορούσε και τις δύο καλτσοδέτες της από το να αφήσει τον σερ Βέρνον να πιστεύει ότι φορούσε μόνο μία;

Για μια ακόμα φορά προσπάθησε να πει ήρεμα την αλήθεια. «Ο λόρδος Γκράνβιλ κι εγώ απλώς συζητούσαμε».

«Συζητούσατε;» Η μητέρα της κουνούσε τη βεντάλια με ζήλο. «Για ποιο θέμα; Θα ήθελα να ξέρω».

«Για φόνο!» φώναξε ο Έντμουντ. Άρχισε να επαναλαμβάνει τη λέξη χτυπώντας συγχρόνως τα πόδια του. «Φό-νος, φό-νος».

«Ούτε φόνος ούτε καμία άλλη ανάρμοστη δραστηριότητα!» φώναξε η Σάρλοτ. «Μιλούσαμε για... για...»

«Για ποιο πράγμα;» απαίτησε να μάθει ο σερ Βέρνον.

Εκείνη τη στιγμή ο λόρδος Γκράνβιλ παρενέβη. Έκανε τη Σάρλοτ να σωπάσει αγγίζοντας το μπράτσο της, και μετά ξερόβηξε και έδωσε την απόλυτα αληθινή –και απόλυτα καταστροφική– απάντηση.

«Μιλούσαμε για γάμο».